Ч. 249. Субота 16 (3) падолиста 1912. Рік XXII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни

РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.

ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.

РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почт.

РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в к. к. Старостствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Рада державна. — Туреччина просить мира.— Австрийско-сербске напруженє.

По кількох фактичних спростованях закінчено дискусию над відповідию правительства на інтерпеляцию в справі язикових розпоряджень міністра справедливости.

В запиті до президента обговорює посол Фукс події на віденьскім університеті і стверджує, що поліция не однаково поводила ся супротив студентів.

П. Діямант в запиті до президента пригадує, що гірничий закон полагодила комісия ще в липни. Референтом вибрано п. Зараньского, котрий однако мимо урґенсів зі сторони предсїдателя комісиї доси не предложив реферату. За те властителі копалень в палаті панів заявляють, що то предложенє ніколи не стане ся законом. Бесїдник питає президента, чи ужиє свого впливу, щоби економічні і політичні впливи, які находять ся поза палатою, не перешкаджали палаті в переведеню єї волі.

На сім засїданє закінчено.

В палаті послів підчас промови ґенерального бесїдника Льонґмана міністер справедливости Гохенбурґер захорував; переведено єго до лікарскої комнати, а звідси до дому.

Склікана войскова комісия не відбула засїданя з причини браку комплету. Реченець слїдуючого засїданя подасть ся писемно.

Реґулямінова комісия полагодила §§. 53—56 автономічного проекту реґуляміну.

Кровава балканьска війна наближає ся скоро до кінця. Пересьвідчена о безуспішности дальшого опору Туреччина удала ся просто до Болгариї з просьбою о застановленє воєнних кроків, а в слїд за тим і европейскі держави вставили ся за Туреччиною у союзних балканьских держав. Нема сумніву, що застановленє воєнних кроків а відтак мир послїдують дуже скоро, бо Туреччина є в такім положеню, що мусить приймити всякі накинені їй условія.

„W. Allg. Ztg.“ в той спосіб представляє мирові переговори між Болгариєю а Туреччиною: Турецкий головнокомандуючий Назім паша, котрий недавно заявив, що верне до Константинополя або трупом або побідником, розпочав вчера переговори на приказ свого правительства з болгарским комендантом. Рівночасно надходить вість з Софії, що турецке правительство предложило болгарскому розпочати переговори о перемирє. В той спосіб балканьска війна наближає ся до кінця без посередництва держав, котрого Болгария зовсім собі не бажала і переперла, що Туреччина сама прийшла з предложенєм. Тим самим турецке правительство признає себе побідженим. На то рішенє зложили ся такі причини: 1) Відносини в Константинополи, де мимо грізного положеня тревали дальше партийні борби, а молодотурки хотіли знов дірвати ся до власти; 2) пересьвідченє, що оборона Чатальджи є немислима і 3) холера, яка вибуха в турецкім войску.

Болгарске правительство вже давнїйше уложило условія переговорів. Головні жаданя балканьского союза дотикають занятя Македониї і більшої части Тракії. В дипльоматичних кругах кажуть, що коли прийде до порозуміня між Болгариєю а Туреччиною, тоді послїдує застановленє воєнних кроків на всїх полях війни. В Парижи впевнюють, що Болгария зажадає від Туреччини 8-дневного розєму, відданя Адриянополя, Монастира і Скодару і запоруки, що Туреччина не буде стягати войск з Азиї для скріпленя своїх становищ коло Чатальджи. Переговори буде вести Назім паша і визначений королем Фердинандом якийсь ґенерал.

В справі австрийско-сербского напруженя Neue Freie Presse називає ситуацию користнїйшою, бо є певні прояви, що вказують на злагідненє спору. Передовсім важною є заява офіциальної Росиї, що мала в Білгороді дати раду, щоби Сербія виявила більше терпеливости і поміркованя та відступила від наміру обсаджувати пристань Дураццо. Однак дальше пише Neue Fr. Presse, що ніхто не може ма-

2)

Служниця без заплати.

(З німецкого — О. Гекера).

(Дальше).

На улици перед домом бавили ся діти, а між ними і молодша рідня дівчини. Не зважаючи на них, ішла Мейбль [1]) побіч білявого мужчини великого росту, що був моторовим при міскім трамваю. Коло найблизшого угла широкої улиці сїли до воза, що їхав в північну сторону, і небавком опісля сиділи побіч себе посеред вибагливої публики в однім із тих многих театрів в городах на вершках домів, що був осьвітлений множеством електричних лямп, то уложених в корони і дияде̇ми, то ніби як перли насиляних в довгі ряди понад головами публики. Перед ними виднїла ся отверта сцена, а поза ними безконечна панорама величезного міста.

Але весела гра на сценї не дуже їх займала. По хвили встали они знову, проходжали ся по бічних доріжках і наконець станули перед балюстрадою на кінци города, здалека від тої товпи, що сьміяла ся і забавляла ся.

Під ними тягнули ся доми і осьвітлені морем сьвітла довкола визначали ся різко серед нічної темноти. Дальше в долинї в глубині блимали, мов би рядом уставлені перли, величезні каблукові лямпи, уставлені подвійними рядами вздовж берегів Годзона та ще й з тамтого боку ріки забігало часами до них сьвітло, які пускали стоячі там дерихмари

Зі спущеною головою слухала Мейбель щирих, хоч може й неконче добре уложених слів Стівна Міллєра, котрими він висказував їй велику любов свого житя.

Коли наконець замовк, она зітхнула важко. — Дійство Стівен - сказала она стиха — здає ся менї, що я в цілім моїм житю не надумала ся тілько і з таким напруженєм, як сего вечера. Я все собі і сяк і так розважила і остаточно дійшла до того, що не дасть ся нічо зробити. Насамперед я би ніколи не могла зробити тебе щасливим, а ти би зі мною ще тим менше дійшов до ладу. Певно, спершу могло би то досить принадно видавати ся таке хорошеньке, мале помешканє з новими меблями та красними одягами. Але жінка бідного чоловіка має страшне житє. Ось прийдуть діти, а кожде приносить нову роботу. Подивись, Стівен, лиш на мою маму! Що она завинила, що мусить по кусник свого житя віддавати другим — працювати і гарувати безнастанно! А навіть в ночи не має спокою. То щось котрійсь дитині хибує, то котрась кашляє, а мама вже з самого страху не може добре заснути. Може бути, що з мене якась самолюбива, лінива людина. Але й мама сама каже, що я не з найсильнїйших. Але як я собі подумаю, що мусїла би кождого дня вставати рано о шестій годині, порати ся коло печи, попіл вигортати, варити снїданок—

— Алеж того би ти ніколи не потребувала — представляв їй Стіве. — Я що дня все би сам робив — про мене, могла бись спати аж до білого дня. Я би тобі й снїданок приніс до ліжка.

Дівчина засьміяла ся. — Мабуть зовсім так само й небіжчик тато говорили а тимчасом стало ся инакше. Не зі злої волї, але бо й він сам не був нічим иншим лиш робучим волом а его сили борзо зужили ся. — Она покивала енерґічно хорошенькою головкою, котру би він так радо був притулив до своєї груди. — Я вже собі постановила. Найблизшої суботи виступаю зі склепу, бо не можу витримати вічно лиш стояти. Дістану далеко лекшу службу у містрес ван Ренсфеллер; там менї будуть лїпше платити і буду могла мамі більше давати як доси. Отже для тебе, Стівне, остаєсь: нї і нї і ще раз нї. Менї то прикро, що мушу так сказати, але вже собі постановила!

Музика зачала якраз вигравати якогось модного вальса. Они стояли мовчки, мов би слухали музики. Така була якась мила, така розвеселяюча і ущасливлена, що мимо волї мусїли єї слухати. Але Стівн мусів би був аж до послїдної хвилї свого житя, колиб роздались звуки того вальса, відчувати знову тоту безнадійну розпуку, яка тепер наповняла его

[1]) Mabel здрібнїле від Amabel, відповідає нашому Любов, Люба або Любка.

нити себе, немов би криза була вже усунена. Лишає ся ще дуже богато трудностий.

Neues Wiener Tageblatt на основі інформаций з дипльоматичних кругів каже, що положене на загал не змінило ся. Австро-Угорщина подала minimum своїх домагань, від яких не гадає відступати, зазначуючи при тім, що не думає про ніяке економічне убите Сербії. Пропозиция віддати Сербії одну пристань над Еґейским морем не вийшла зі сторони віденьского кабінету.

Впрочім пристани на Еґейскім мори будуть находити ся в руках Болгарів, взглядно Греків. Розходити ся буде о те, як балканьский союз між собою поділить евентуальні добичі. Знамение є твердждне, немов би Австрия сіяла незгоду між балканьскими державами. Австрия виявила прецінь стілько поміркованя в спокою, що признано се в цілій Европі навіть там, де неприхильність до Австриї ноторична.

Pester Lloyd каже, що переговори між державами певно дуже довго потревають, однак не можна говорити, щоби не було вигляді довести до користного висліду мирових переговорів.

Neues Wiener Tagblatt доносить з дипльоматичних австрийских кругів, що в Берлині появила ся формула, що може уможливити скоре залагоджене міжнародної ситуациї. Ся формула забезпечує з одної сторони інтереси Австриї на Балкані, а з другої може залагодити противеньство.

„Wiener Allg. Zeitung“, орґан, котрим послугує ся міністерство заграничних справ, поміщує довшу інформацию, в якій з огляду на мильні відомости, поміщувані в краєвій і заграничній працї, стверджує, що Австрия протестуючи против позисканя адрийскої пристани Сербією, безуслівно не робить ніяких перешкод економічному розвиткови Сербії, противно готова попирати стремлїня економічної експанзиї Сербії, але в рамах згідних з інтересами монархії.

Неправдивий також погляд, немов би монархія сіяла незгоду між членами балканьского союза. Пропозиция пристани на Еґейскім мори не вийшла від Австриї. Що-до Альбанії, то більшість опінії Европи є за признанем автономії Альбанії, вкінци стремлїнем монархії є мирним і льояльним способом довести до порозуміня, а то, що монархія офіцияльно закомунїкувала Сербії, представляє minimum домагань монархії, над якими всяка дискусия виключена.

„Neue fr. Presse“ констатуючи деяку поправу в міжнародній ситуациї, поміщує будапештеньску інформацию, після котрої в Сербії здасть ся появляє ся вже більше спокійний погляд і бажане мира, на що однак треба буде ще довшого часу. Та сама інформация каже, що ніяка держава не квестіонує інтересів Австро-Угорщини на Балкані, що балканьский союз стремить також до мирового порозуміня з державами та що балканьске питане находить ся на дорозі повного вияснення.

„Die Zeit“ не бачить ще признак мирної розвязки конфлікту, стверджуючи, що щоправда офіцияльна Росия, отже Сазонов і Коковцев ударили в мирові і умірковані тони, зате росийский посол в Білгороді Гартвіґ і росийский амбасадор в Парижи Іззольский інтриґують против політики офіцияльної Росиї і в тім лежить дуже небезпечний момент, бо сї інтриґи находять податливий ґрунт в широких верствах росийского народа.

„Neue fr. Presse“ поміщує інформациї, які дістала від кореспондента з Будапешту. Сей кореспондент мав інтервю з ґенеральним болгарским консулем Константиновичем, котрий з порученя Данева зробив такі вияснення:

Місия Данева не мала нічого спільного з мировими переговорами між Болгариєю і Туреччиною. Болгари не думають іти до Царгорода, будуть старати ся війти до Царгорода, коли стрінуть ся з дальшим опором Туреччини. З австро-угорскою монархією бажає Болгария жити як найліпше. Розмова Данева з ґр. Берхтольдом відносила ся до цілого комплєксу питань, котрі супротив послідних подій на Балкані стали актуальними а не довела що правда до ніякої умови, але до заяви обосторонних поглядів. В сїму лежить запорука дальшого мирового розвитку подій.

Новинки.

Львів, 15 падолиста 1912.

— Є. Е. п. Намістник др. Михаїл Бобржиньский вернув нині з Відня до Львова.

— Про войскові зарядженя в Австриї, о котрих ми вчера доносили, заговорила праса віденьска і будапештеньска а вся згідно стверджує, що зарядженя ті не стоять зовсім в ніякій звязи з війною. N. fr. Presse говорячи про транспорт рекрутів до Босни і Герцеґовини додає, що зі взгляду на то, що в Босні і Герцеґовині стоять баталїони майже всїх корпусів монархії а з Відня і Праги мають там по 5 полків свої баталїони, то зарядженє се єсть зрозуміє. Pest. Lloyd знов каже, що звістний комунїкат мав недопустити хибної чутки о якихсь приготовленях воєнних. В загалї — каже згадана ґазета — ситуация представляє ся нині о много користнїйше як в послїдних 24 годинах. — До сего треба ще додати, що й міністер війни ґен. Ауфенберґ сконстатував в делеґациях, що Авcро - Угорщина не поробила доси ніяких заряджень войскових.

— З нагоди похорону бл. п. Йоана ґрафа Шептицкого подає Дирекция зелїзниць державних до відомости: З нагоди похорону бл. п. Йоана гр. Шептицкого в Прилбичах задержує ся завтрішного дня т. є в суботу 16 с. м. в Судовий Вишни поїзд поспішний ч. 6 відходячий зі Львова о 8 г. 22 м. рано і поїзд поспішний ч. 5, котрий відходить із Судової Вишнї о 7 год. 38 мін. вечером,

---

душу і просто таки змушувала его аж крикнути.

Они вертали домів мовчки побіч себе.

— Нї, я не піду з тобою аж на гору,—сказав, коли підвів Мейблю аж до брами дому. — Я взагалї вже не прийду до вас, хиба, що ти би того собі бажала. А тепер з Богом і нехай тобі добре веде ся!

Мейбель позістала на найвисшім степени сходів і споглядала за ним, аж він при найблизшім розї улиці щез їй з очий. Відтак вона шла безконечними сходами аж на саму гору та увійшла знову до душної кухнї, де застала матір все ще при роботі; лагодила тепер для єї молодшої сестри суконку на неділю.

— Ну, а деж Стіве? — спитала матір. — Чи не прийде?

— Нї, мамо, не прийде нинї — та й взагалї нїколи не прийде — відповіла дівчина. — Не знаю навіть, чи він не злий на мене. — Она здвигнула плечима. — Як би й не було а я в неділю виманялю мою посаду а відтак в понеділок вступаю на службу у панї Ренсфеллер. З тетою Міллї все вже умовлене, потребую ще лиш так сказати.

— Воля чоловіка то єго царство небесне — сказала на то матір і зітхнула зажурена. Я би лиш того бажала та й хотїла би надіяти ся, щоби ти не позбула ся на завсїгди доброї нагоди дістати лепского чоловіка.

*

Зміна тїсного помешканя, зложеного з двох комнаток в якійсь закутинї камениці, на уладжену по княжому палату панї Ренсфелер, що належала до найбільше надаючих тон „провідниць „нависших чотириста“ в Ню-Йорку, стало ся для Мейблї чимсь таким, що єї таки зовсїм запаморочило. Навіть ще тоді, коли вже через кілька недїль виконувала свою службу покоєвої, убравшись в хороший чипочок та сукню в рожеві і синї пасочки, здавало ся їй, що то їй лиш снить ся вся тота величавість, якої доси не видїла і не знала, мимо того що під проводом згрилизвої старшої покоєвої мусїла удержувати порядок в чотирох великих комнатах на третім поверсї.

Таке паньске житє, яке она тепер вела, здавало ся їй занадто красне, як щоби могло довго тревати. Тої тяжкої роботи навіть не можна було брати на увагу; то просто радість брала удержувати в порядку ті пишні, такі дорогі, що аж гріх меблї. А відтак той харч! Одного разу завів був Стівн Мейблю до якоїсь великої реставрациї при улици Бродвай, де в день якогось торжества можна було за долара дістати знаменитий обід. Мейбель гадала тоді, що навіть і король не може лїпше їсти — а тепер мала она що дня ще далеко лїпший харч. Аж дивно, які то незвістні ласощі умів виробляти той француский кухар, що діставав на місяць звиш тисяч долярів! А відтак єї хорошенька комнатка, так чистенька і біла — а до того ще коло неї й окрема мала купальня! А відтак сукнї! А той делїкатний спокійний тон в домі! Дійстно мов би в казцї!

Раз на тиждень мае Мейбель вільне пополудне, з котрого корпстала, щоби відвідувати матір і їй приносити обіцяні три доляри. Та за кождий раз, коли матір єї питала, чи она вдоволена своїм новим становищем, то она не могла нахвалити ся. Ах, аж тепер знала она, що то значить житє!

Але Стівн Мілерови не вело ся так добре. Через чотири тиждні не міг він дати собі ради зі своїм роздратованим серцем. Відтак зачав знову заходити до Моффартової -- але все лиш тоді, коли був певний, що не застане Мейблї. Якось аж відраднїйше було єму балакати з сочувствуючою для него матірю, від котрої довідував ся новин про ту ясну зорю, що щезла з неба єго житя. Наконець наймив собі мешканє таки в тім самім домі, щоби бути близше панї Моффартової. Лиш що четверга вечером, коли знав, що Мейбель єсть дома у своєї матери, походжав самотний по парку або сідав де в парку на лавці та знаходив розраду в шумі величавої ріки.

—Лиш не стратьте відваги Стівне — старалась єго панї Моффарт часами розважати. —Там може й справдї величаво, де тепер Мейбель служить і їй від того трохи в голові перевернуло ся. Але то не єї, але коли у неї серце на місци, коли з неї справдї женщина, то й прийде час, коли она затужить за власною домівкою, хоч би й маленькою. Треба лиш підождати!

*

Чотири повних місяців виждав Стівн.

Відтак почала в нїм наставати поволи зміна. Тепер, коли він майже що вечера заходив до малого мешканя Моффартової і видів, що там робить ся, міг вже добре вглянути в тайни жіночого житя. Як майже всї мужчини так і він дивував ся, чим то жінки цїлими днями займають ся, підчас коли їх чоловіки мусїли в тяжкій службі на хлїб насущний заробляти. Аж тепер переконав ся він, що тоті нїби ледацїці, з котрих занятя він доси зі свого висшого становища насьмівав ся, мусять від досьвіта аж до пізної ночи мучити ся, що їм безконечний і невичерпаний ряд неприятних а часами таки просто гидких робіт не дає дихати. Коли він вечером прийшов в гостину, видів цїлу купу начиня, котре ще треба було помивати. Коли то скінчило ся, то матір мусїла заняти ся двоїма наймолодшими дїтьми понизше шість лїт, щоби они чистенькі і обмиті полягали спати. Їх одїж треба було оглянути, вичистити, полатати або відпрасувати. Тій щоденній роботї не було взагалї кінця, лиш єї остаточно переривано, щоби на другий день взяти ся до неї так само пильно знову.

(Дальше буде).

щоби участникам похорону дати можність користати з тих поїздів.

— Лїцитация. Дня 22 падолиста с.р. о год. 9 відбуде ся в маґазинах товарових стациї в Перемишли публична лїцитация невідобраних пересилок як: мід, розолїси, рум, кава, корки, порцеляна, мило, ґдрівка француска, цикория, сукно, зелїзо, лопатки і т. п., о скілько не вістануть аж до того часу викуплені.

— Межинародний мантій. Перед кількома днями доносили ми, що в дорозї із Станиславова до Львова обікрадено якогось купця Монтасіяна з Каіра. Показує ся, що вість та єсть неправдива і що була очевидно пущена на обаламучене публики. З Черновець іменно доносять, що там крутив ся якійсь мантій, котрий подавав таке саме назвище і казав, що він купець з Каіра в Єгипті та що єсть тайним посланником Болгарів. Мантій той витуманивши від деяких купцїв товари на більші суми і щез без слїду.

— Яко причинок до нужди в краю спричиненої послїдними елєментарними катастрофами нехай послужить отсе, що пише в „Дїлї“ п. М. Зубрецкий із Мшанця в Старосамбірщинї: Стала слота почала ся 1 вересня і перетривала з малими перервами аж до 24 жовтня, а того дня упав сніг. У нас жито були вже вижали і покосили більшу часть вівса і ячменю, а снопи зложили в кіля. Таких ґаздів було дуже мало, щоби звезли все жито перед слотою, ячменю і вівса нїхто нїхто не привіз і снопа. По 3 тиждних трохи уняло ся і люди кинули ся возити снопи до будинків, та горішні снопи в колах і уставлені на земли замокли і позростали, а й другі, що були накриті промокли, і таке мокряче возили домів, поскладали на стайнях і хижах і все там бутїє і плїснїє. Не буде доброго хлїба, і не буде що сїяти, бо збутнїле і заплїснїле зерно певно не скількить ся і не зійде. Біб, горох, ленча, другий покіс конюшини і лен пропав. Вимиканий лен стелили разом з головками, щоби уросив ся, насїнє випало, а било збутїло. Біб і горох або висипав ся на поли, або заплїснїв в будинку. Намочені коноплї матерні ще й тепер стоять в водї і там замерзли. Так само замерзла капуста на поли. Бульбу майже викопали, але ще суть ґазди, що докінчують копати; од на чверта часть зігнила, декотрим ґаздам, що зсипували бульбу до комори, боїща, попримерзала підчас морозів. Жита під зиму майже нїхто не сїяв, а хто і посїяв яку чвертку, дві, то і не заволочив, бо настали морози. Гною не можна вивезти, бо дороги цїлком понищені, хто сїяв жито, то розсївав або томасину, або по бульбі (на булинках). В часї слоти звозячи з поля, кождий їхав туди, де було лекше переїхати, понищили ріллї і луки, що і за кілька лїт не загоїть ся. Худоба кормлена стухлою пашою змиршавіє, прийде на нїщо і не буде мати цїни, а можливо, що буде і гинути. Також не постарали собі люди палива, бо не можна було привезти дров, дехто ще тепер по груди і снїгу їде до лїса, але загально не будуть мати люди чим хижі опалити і причім їсти зварити. Громадска старшина писала два рази до ц. к. староства в Старім Самборі про шкоди спричинені слотою і два рази приїздив в село урядник для провіреня. Дня 20 жовтня зійшла ся цїла рада громадска і богато ґаздів, щоби оцїнити висоту шкоди в селї. Усю шкоду оцїнили приблизно на 96.000 корон і ухвалили написати письмо до ц. к. староства, щоби відложило стяганє податків на 1913 р. і щоби вистарало ся для громади о сіль для худоби, та ґрис, а на весну о насїнє вівса і ячменю. Село Мшанець лежить на границї старосамбірского, лїского і турчаньского повітів. По сусїдних селах така сама благодать як і у нас.

— Фальшиві карти корабельні. Вчера рано приїхали з Залїся, села коло Золочева, на дворець Підзамче три селяни Франц і Іван Мацьків та Сенько Лещишин, котрі купили в селї карти корабельні до Америки і аж у Львові переконали ся, що стали ся жертвою якоїсь мантійскої пари. По правдї не були то карти корабельні, лиш якісь картки без всякого значіня. В селї тім крутили ся якийсь мужчина і якась женщина, котрі намавляли їх до виїзду до Америки і продали їм фальшиві карти, взявши від них задаток. Легковірні селяни повірили мантійскій парі тим більше, що она їхала з ними аж до Львова і на Підзамчу щезла без слїду.

— Катастрофа. До Черновець наспіла вчера вість, що недалеко австрийскої границї, але на российскій териториї прийшло на зелїзници до великої катастрофи. Поїзд, котрий відходить о 10 год. в ночи з российскої Новоселицї, переходить через тунель, який знаходить ся межи місцевостями Сальдінеште і Рибниця. Коли поїзд був в половинї тунелю, спав нараз камінний бльок, що важив кілька сотнарів і розбив машину, віз почтовий і три ваґони. Згинуло на місци 15 осіб, а 19 єсть тяжко ранених. — На побережу Анаму наробив тайфун страшенної шкоди; завалило ся богато домів і згинуло 30 осіб.

— Велика крадіж. П. Б. Войціцкий, замешкалий при ул. Вагилевича ч. 5, відобрав з маґазинів на зелїзници куфер з річами, шафу, стіл і 4 крісла, нічний столичок, складане ліжко і паку з річами, все то вартости 3000 К і всї ті річи віддав якомусь візникови, що стояв коло маґазинів, щоби їх відвіз до єго мешканя. Візник забрав річи і щез без слїду.

— Втеча обманця. З Ряшева доносять: Торговельник і експортер яєць Абрум Валлях зесконтував при помочи ряшівских і краківских есконтерів векслї на звиш 300.000 кор. і забравши гроші, втік в незвістнім напрямі. В самім Ряшеві потерпіло кілька осіб шкоду на 100.000 кор.

Телеґрами.

Білград 15 падолиста. У відповіди на спільний крок послів великих держав в справі мирового посередництва, посол сербский у Відни Йованович в заступстві міністра справ заграничних заявив, що повідомить головну команду сербского войска о тім кроку і що відповідь наступить в порозуміню з союзними балканьскими державами.

Льондон 15 падолиста. З Софії доносять, що після приватних вістий удало ся Болгарам вбити ся в центрум лїнії Чатальджи. Болгари заняли Гаденкеї, положене 21 км. від Константинополя.

Цетинє 15 падолиста. В ночи з середи на четвер острілювано сильно Скодар. Гук пушок чути було вздовж цїлого озера. Також в четвер рано ведено операциї дальше з великим змаганєм.

Софія 15 падолиста. „Мир“ пише, що війна добігає до кінця. В виду безвпинного поступованя Болгарів годї припускати, щоби Туреччина була так позбавлена розуму, щоби вела війну ще по упадку Чатальджи. Був би то хиба послїдний конець Туреччини.

Льондон 15 падолиста. З Константинополя доносять: Получене телеґрафом без дроту з Адріянополем від середи полудня єсть перерване. Факт той насуває обаву, що Болгари здобули місто. — Болгари стягають великі маси войска в сторону Деркоса, де знаходить ся праве крило Турків.

Атини 15 падолиста. Грецкий ґенеральний консуль в Солуни Панадіяматопульос іменований грецким послом в Букарештї.

Константинополь 15 падолиста. Турецкі часописи доносять, що Болгари намагали ся обійти праве крило турецке під Деркос, де борба веде ся дальше. Турецка фльота, котра підпомагає турецке войско, позволила зблизити ся Болгарам до Буюк Чекледже а відтак пушки корабельні розпочали острілюванє і Болгари мусїли уступити ся.

Рух поїздів зелїзничих

обовязуючий з днем 1 мая 1912 р. після часу середно-европейского.

Замітка. Поїзди поспішні означені грубим друком. Години нічні від 6·00 вечером до 5·59 рано означені підчеркненєм чисел мінутових.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: **12·35**, 3·40, **8·22**, 8·35, **2·05** §), **2·45** 3·45 *) 5·46 †), 6·05, **7·00**, 7·30, 11·10.
*) до Ряшева. §) від 15/5 до 30/9 включно що дня. †) до Мшани.

До Підволочиск: 6·10, 10·35, §**2·16**, **2·27**, 2·50†), 8·40, 11·13.
†) до Красного. §) від 15/5 до 30/9 включно що дня.

До Черновець: **2·50**, 6·10, **9·15**, 9·37, **2·25**, 3·05*), 6·28 †), 7·58·), 11·00.
*) до Станиславова. †) до Коломиї. ·) до Ходорова кождого попередного дня перед недїлею і сьвятом.

До Стрия: 6·00, 7·30, 10·02 §), 1·45, 6·50, 11·25.
§) Від 16/6 до 8/9 включно лише в недїлї і рим. кат. сьвята.

До Самбора: 6·58, 9·05, 3·50, 10·56.

До Сокаля: 7·35, 2·21, 8·00, 11·35 *)
*) до Рави рускої (лише в недїлї).

До Яворова: 8·40, 5·45.

До Підгаєць: 5·55, 4·53.

До Стоянова: 7·55, 5·20.

з двірця „Львів-Підзамче“:

До Підволочиск: 6·25, 10·55, **2·29** *), **2·42**, 3·07 †), 9·01, 11·30.
†) до Красного. *) від 15/5 до 30/9 включно щодня.

До Підгаєць: 6·09, 1·21 *), 5·15, 10·40 §).
*) лише до Винник. §) до Винник лише в суботу і недїлю.

До Стоянова: 8·12, 5·38.

з двірця „Львів-Личаків“:

До Підгаєць: 6·28, 1·40 *), 5·36, 10·59 §).
*) лише до Винник. §) до Винник лише в суботу і недїлю.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова **2·22**, 5·45, 7·25, **8·50**, 10·05, 1·10*), **1·30**, **2·00**§), 5·40, 7·25†), **8·25**, 9·50
*) з Тарнова, §) від 15/5 до 30/9 включно щодня, †) з Мшани 15/6 до 30/9 включно щодня.

З Підволочиск: 7·20, 11·30, **1·50**§), **2·15**, 5·30, 10·30, 10·48†)
†) з Красного, §) від 15/5 до 30/9 включно щодня.

З Черновець: **12·05**, 5·15§), 5·45†), 7·40, 10·25*), **1·55**, 5·52, **6·26**, 9·34
*) зі Станиславова, †) з Коломиї, §) з Ходорова кождого слїдуючого дня по недїли і сьвятї.

Зі Стрия: 7·28, 11·40, 4·25, 6·45, 10·19§, 11·00
§) від 16/6 до 8/9 включно лише в недїлї і рим.-кат. сьвята.

З Самбора: 7·50, 9·55, 2·10, 8·30

Зі Сокаля: 7·10, 1·25, 7·57

З Яворова: 8·12, 4·20

З Підгаєць: 11·10, 10·20

Зі Стоянова: 10·01, 6·30

на дворець „Львів-Підзамче“:

З Підволочиск: 7·01, 11·11, **1·36***), **2·00**, 5·10, 10·12, 10·31†)
†) з Красного, *) від 15/5 до 30/9 включно щодня.

З Підгаєць: 7·26*), 10·49, 6·29*), 10·01, 12·00§)
*) з Винник, §) з Винник лише в суботу і недїлю.

Зі Стоянова: 9·42, 6·11

на дворець „Львів-Личаків“:

З Підгаєць: 7·08*), 10·31, 6·11*), 9·41, 11·43§)
*) з Винник, §) з Винник в суботу і нед.

За редакцию відповідає АДАМ КРЕХОВЕЦКИЙ.

З друкарнї В. Ловиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).